

ایران ورزشی

● صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
● مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
● رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری
● مدیرعامل و مدیر مسئول: علی متقیان
● سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
● سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
● تلفن: ۱۴-۸۸۵۵۴۱۳۳ • نمابر ۸۴۷۱۱۷۳
● چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
● سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ - ۸۸۵۵۴۱۳۰۵
● امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ - ۸۸۵۲۱۹۵۴
● نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
● صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵

هزینه‌های تحمیلی به فوتبال ایران

داده توانایی برگزاری مسابقات بین‌المللی را دارد. امنیت نسبی برقرار است، پروازهای بین‌المللی فعال‌اند و زیرساخت‌های ورزشی آماده است. با این حال، AFC همچنان بر تصمیم قبلی خود پافشاری می‌کند. این پافشاری نه بر اساس واقعیت‌های میدانی، بلکه بر اساس معیارهای دوگانه و احتمالات ملاحظاتی سیاسی و مالی است.

روانی نیز بازیکنان و هواداران را تحت فشار قرار می‌دهد. هواداران ایرانی از دیدن تیم‌های خود در ورزشگاه‌های خانگی محروم شده‌اند، در حالی که هواداران سعودی با وجود تهدیدات موشکی، میزبانی باید در کشورهای همسایه بازی کنند. این امر نه تنها هزینه‌های مالی سنگینی به باشگاه‌ها تحمیل می‌کند، بلکه از نظر روحی و

ریاض زیرموشک، تهران محروم از میزبانی

وقتی عدالت قربانی دلارهای نفتی می‌شود

گزارش ویژه

محمد رضا رحیم‌پور

خبرنگار

در شرایطی که مسابقات آسیایی در ریاض با وجود تهدیدهای موشکی و هشدارهای امنیتی ادامه پیدا می‌کند، باشگاه‌های ایرانی همچنان از حق میزبانی در خانه محروم‌اند؛ تفاوتی آشکار در رویکرد کنفدراسیون فوتبال آسیا که پرسش‌های جدی درباره برخورد آسان با عربستان و سختگیری در قبال ایران ایجاد کرده است.

ماجرای میزبانی در فوتبال آسیا بار دیگر به یکی از موضوعات بحث‌برانگیز این روزهای فوتبال ایران تبدیل شده است؛ موضوعی که این بار با مقایسه شرایط امنیتی ایران و عربستان، بیش از گذشته توجه‌ها را به معیارهای کنفدراسیون فوتبال آسیا جلب می‌کند. در حالی که عربستان سعودی همچنان از مسابقات آسیایی میزبانی می‌کند و میزبانی این کشور در جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۷ نیز پابرجاست، باشگاه‌های ایرانی به استناد ملاحظات امنیتی از برگزاری مسابقات خانگی در خانه محروم شده‌اند. این تفاوت در تصمیم‌گیری، پرسشی اساسی را مطرح می‌کند، چرا شرایط امنیتی در عربستان با انعطاف بیشتری مدیریت می‌شود، اما برای فوتبال ایران به محرومیت از میزبانی منجر شده است؟

هشدار موشکی در ریاض؛ مسابقه برگزار می‌شود

دوشنبه شب گذشته، دیدار النصر و نفتچی فرغانه در لیگ نخبان آسیا در ریاض با یک ساعت تأخیر آغاز شد. این اتفاق در شرایطی رخ داد که هشدارهای امنیتی درباره تهدیدهای موشکی صادر شده بود و گزارش‌هایی از رهگیری موشک‌های بالستیک در مسیر ریاض منتشر شد. همچنین، طبق گزارش‌های منتشرشده، بقایای موشک‌ها در نزدیکی ورزشگاه دانشگاه ملک سعود، محل میزبانی النصر، فرود آمد.

با وجود این شرایط، مسابقه پس از یک ساعت تأخیر برگزار شد و برنامه میزبانی عربستان تغییر اساسی نکرد. این کشور

همچنان میزبان جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۷ باقی مانده و مسابقات فوتبال آن نیز ادامه دارد. در واقع، در شرایطی که تهدیدهای امنیتی برگزاری مسابقه در ریاض را با تأخیر مواجه کرده، AFC تصمیمی برای کنار گذاشتن عربستان از میزبانی نگرفته است.

موضوع اصلی، زیر سؤال بردن اصل برگزاری مسابقات در عربستان نیست؛ مسأله، تفاوت در نوع برخورد با شرایط امنیتی دو کشور است. اگر تهدیدهای امنیتی را می‌توان با تأخیر در شروع مسابقه و اتخاذ تدابیر لازم مدیریت کرد، چرا همین رویکرد در قبال فوتبال ایران دنبال نمی‌شود؟

ایران همچنان پشت درهای بسته میزبانی

در سوی دیگر، استقلال، تراکتور و گل‌گهر با محدودیت‌های میزبانی در رقابت‌های آسیایی مواجه شده‌اند و ناچارند مسابقات خود را در کشورهای ثالث برگزار کنند. این تصمیم‌ها علاوه بر تحمیل هزینه‌های مالی و لجستیکی، شرایط فنی تیم‌ها را نیز تحت تأثیر قرار می‌دهد.

میزبانی در فوتبال تنها به در اختیار داشتن یک ورزشگاه محدود نمی‌شود. باشگاه میزبان از حمایت هواداران برخوردار است، برنامه سفر و آماده‌سازی تیم در مطابق شرایط خود تنظیم می‌کند و از مزیت بازی در زمین آشنا بهره می‌برد. محرومیت از این امتیازها، به‌ویژه در رقابت‌های فشرده آسیایی، می‌تواند بر عملکرد ورزشی تیم‌ها اثر بگذارد.

مسئولان فوتبال ایران نیز بر فراهم بودن شرایط اجرایی برای برگزاری مسابقات در کشور تأکید دارند. با این حال، محدودیت‌ها ادامه یافته و باشگاه‌های ایرانی همچنان از امتیاز میزبانی محروم‌اند؛ آن‌هم در شرایطی که عربستان با وجود گزارش‌های مربوط به تهدیدهای امنیتی، از انعطاف بیشتری در ادامه میزبانی برخوردار است.

برخورد مهریانه با عربستان سختگیری علیه ایران

تفاوت در برخورد AFC زمانی بیشتر به چشم می‌آید که دو وضعیت کنار یکدیگر قرار می‌گیرند. در ریاض، هشدار امنیتی به تأخیر یک مسابقه منجر می‌شود اما

مسئولان فوتبال

ایران نیز بر

فراهم بودن

شرایط اجرایی

برای برگزاری

مسابقات

در کشور

تأکید دارند.

با این حال،

محدودیت‌ها

ادامه یافته و

باشگاه‌های

ایرانی همچنان

از امتیاز میزبانی

محروم‌اند؛ آن

هم در شرایطی

که عربستان

با وجود

گزارش‌های

مربوط به

تهدیدهای

امنیتی، از

انعطاف بیشتری

در ادامه میزبانی

برخوردار است

اگر امنیت، معیار اصلی تصمیم‌گیری است، این معیار باید برای همه کشورها شفاف و یکسان باشد. نمی‌توان برای یک کشور، تهدیدهای امنیتی را با تأخیر و تدابیر اجرایی مدیریت کرد، اما برای کشوری دیگر، همان ملاحظات را مبای محرومیت از میزبانی قرار داد، بی‌آن‌که تفاوت دو تصمیم به‌روشنی توضیح داده شود.

فوتبال ایران خواهان محرومیت عربستان نیست؛ مطالبه اصلی، پایان دادن به این احساس است که در فوتبال آسیا، شرایط مشابه لزوماً با برخوردی مشابه مواجه نمی‌شود. تا زمانی که AFC درباره این تفاوت‌ها توضیح روشنی ارائه نکند، پرسش درباره معیار دوگانه و برخورد آسان‌گیرانه‌تر با عربستان همچنان پابرجا خواهد ماند.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

نیود توضیحات شفاف از سوی نهاد تصمیم‌گیرنده، تقویت می‌شود. مسئله این نیست که عربستان نیز باید از میزبانی محروم شود، بلکه پرسش اصلی این است که چرا فوتبال ایران نمی‌تواند از فرصتی مشابه برای برگزاری مسابقات در خانه برخوردار باشد.

سابقه تصمیم‌های AFC و منافع مالی

مماشاتی که پیش‌تر AFC در صدور مجوز حرفه‌ای باشگاه‌های عربستانی از خود نشان می‌داد و احتمالاً دلایل سود مالی ناشی از حضور الهلال، الاتحاد و النصر در لیگ قهرمانان آسیا است، بر همه اثبات شده بود و حالا با اقدام فعلی این نهاد، عملاً ادعای بی‌طرفی آن بیشتر زیر سؤال می‌رود. تصمیم‌های AFC در سال‌های ۲۰۲۰ و ۲۰۲۴ هم نشان می‌دهد که معیارهای امنیتی به‌طور یکسان اعمال نمی‌شود.

رونالدو می‌ماند، فوتبال لیست خارجی

درجه چندم نوتیس می‌دهد

تفاوت رفتار با ستاره‌های خارجی در ریاض و بازیکنان خارجی حاضر ایرانی، تصویر کامل‌تری از این سیاست دوگانه ارائه می‌دهد. کریستیانو رونالدو با وجود حملات موشکی به ریاض، همچنان در عربستان حضور دارد و قرارداد او تا ژوئن ۲۰۲۷ تمدید شده است. قرارداد رونالدو شامل ۱۶ نفر پرسنل تمام‌وقت است که چهار نفر آنها محافظ امنیتی هستند.

در همین حال، لیگ عربستان با ارسال نامه‌ای به باشگاه‌ها، اعلام کرده که «بازی کردن امن است» و از تیم‌ها خواسته مسابقات را ادامه دهند. اما همزمان، دولت سعودی هشدار داده که مردم از پل‌ها و ساختمان‌های حساس دوری کنند که تناقضی آشکار محسوب می‌شود اما در ایران بازیکنان خارجی با اتفاقی کوچک، نوتیس فسخ می‌دهند و سؤال اصلی اینجاست که باشگاه‌های ما چطور با این بازیکنان قرارداد امضا می‌کنند که یک مربی یا بازیکن خارجی درجه چندم با کوچک‌ترین اتفاقی دنبال فسخ و دریافت غرامت است اما رونالدو یک ساعت بعد از موشک‌باران در ریاض به میدان می‌رود؟!

ایران امروز کجاست؟

مسئولان ورزشی کشور بارها تأکید کرده‌اند که «همه شرایط امنیتی، انتظامی و اجرایی برای برگزاری مسابقات در ایران فراهم است». اسناد مستقل هم این برداشت را تا حدی تأیید می‌کنند. پس از درگیری‌های ماه‌های گذشته، آتش‌بسی با میانجیگری پاکستان از ۸ آوریل برقرار شد و پروازهای بین‌المللی از فرودگاه امام خمینی از ۲۵ آوریل از سر گرفته شد؛ مقصد نخستین پروازها استانبول، مسقط و مدینه بود.

در داخل کشور هم رقابت‌های لیگ برتر جریان دارد. همین هفته گذشته تراکتور و استقلال در ورزشگاه یادگار امام تبریز در بازی لیگ برتر مقابل هم قرار گرفتند و بازی با تساوی ۱-۱ پایان یافت. لیگی که به‌طور منظم در شهرهای ایران برگزار می‌شود، پيامی روشن دارد: فوتبال ایران آماده میزبانی است.

مسأله اما بر سر برداشت AFC است؛ AFC می‌تواند بگوید این تصمیم‌ها بر اساس ارزیابی مستقل از ریسک گرفته شده است اما همین استدلال هم باید به شکل یکسان برای همه کشورها اعمال شود و حمله موشکی نکند، پرسش درباره معیار دوگانه و این پرسش را جدی‌تر می‌کند که آیا چنین است یا نه.

هزینه‌ای فراتر از پول

آثار این تصمیم فقط به حساب بانکی باشگاه‌ها محدود نیست. فوتبال بدون هوادار، بخشی از روح خود را از دست می‌دهد و هواداران که سال‌هاست پای تیم‌شان ایستاده‌اند، حالا از دیدن بازی‌های آسیایی در ورزشگاه خودشان محروم‌اند. این موضوع مورد اشاره جواد نکونام هم بود و در نشست خبری دیدار تیمش مقابل الشمال به آن اشاره داشت: «ببینید، میزبانی را از دست داده‌ایم و سهمیه بازیکنان هم به ضرر ما شده است، همه چیز به ضرر ماست، نه به نفع مان. ملاحظات در زمان برابر برگزار نمی‌شود. گاش می‌توانستیم با شرایطی برابر با آنها رقابت کنیم؛ در آن صورت وضعیت بهتری می‌شد.»

مرکز میزبانی هم در رقابت‌های رفت و برگشتی اهمیتی بیش از ظاهر دارد؛ تیمی که در ورزشگاه خودش بازی می‌کند، با شرایط جوی، چمن و تماشاگر آشناست و نیازی به سفر طولانی ندارد. وقتی این مزیت از تیم ایرانی گرفته می‌شود و در عین حال تیم‌های دیگر آن را به‌طور کامل در اختیار دارند، رقابت دیگر بر پایه شرایط برابر استوار نیست.

ضرورت اقدام فوری و پاسخگویی

زنوزی و دیگر مدیران باشگاهی خواهان «پاسخ روشن» درباره معیارها هستند. تا زمانی که AFC معیارهایش را منتشر نکند، باشگاه‌های ایرانی در وضعیت نابرابر باقی می‌مانند. این نابرابری نه تنها به فوتبال ایران آسیب می‌زند، بلکه اعتبار AFC را نیز زیر سؤال می‌برد.

فدراسیون فوتبال ایران باید با جدیت این موضوع را پیگیری کند. مهدی تاج به عنوان نایب رئیس AFC وظیفه دفاع از حقوق باشگاه‌های ایرانی را بر عهده دارد. سکوت در برابر این بی‌عدالتی، بی‌شک جایز نیست و باید AFC از خواسته شود معیارهای امنیتی خود را شفاف اعلام کند و توضیح دهد چرا ریاض تحت حملات موشکی قابل میزبانی است اما تهران در شرایط عادی نه. فوتبال ایران حق دارد در خاک خود میزبان باشد. امنیت کشور برقرار است و هیچ توجه منطقی برای محرومیت باشگاه‌های ایرانی وجود ندارد. معیار دوگانه AFC نه تنها ناعادلانه است، بلکه نشان‌دهنده اولویت منافع مالی و سیاسی بر اصول ورزشی است. پرسش کل قاره آسیا از AFC کوتاه است و مطالبه‌ای کاملاً منطقی است: معیارهای ارزیابی امنیتی کدام است و چرا برای همه کشورها یکسان اجرا نمی‌شود؟ چنین معیاری اگر مکتوب و شفاف باشد، هم باشگاه‌های ایرانی می‌دانند در چه شرایطی می‌توانند میزبان باشند و هم کشورهای دیگر. اگر وجود نداشته باشد، تصمیم‌ها سلیبقی‌ای به نظر می‌رسد و اعتماد به نهاد داور از بین می‌رود.

به پلی آف سقوط پا پرونده‌هایی که بازیکنان خارجی طلبکار هستند، بهتر است باشگاه‌ها دنبال حق نمایندگان ایران باشند. مسأله اصلی این است که محرومیت از میزبانی، صرفاً یک تصمیم اجرایی درباره محل برگزاری مسابقه نیست؛ این تصمیم می‌تواند تبعات مالی و ورزشی قابل توجهی برای باشگاه‌ها به همراه داشته باشد. از آنجایی که پرسش حقوقی آن و ارزیابی امکان بررسی دقیق مقررات و اقدام در مهلت‌های مقرر، گام‌هایی تعیین‌کننده خواهند بود.

از طریق حقوقی اقدام کنیم. من از مسئولان کشوری گله‌مند هستم. آدم دلش نمی‌آید در این شرایط سیاسی و امنیتی و جنگی، یکسری بحث‌ها را انجام بدهد. من دنبال این هستم که در کشور انسجام و وحدت وجود داشته باشد و به همین دلیل مدتی است که درباره فوتبال صحبت نکرده‌ام. من دنبال این هستم که برای کشور یک وحدتی ایجاد شود و همانطور که رهبر عزیزمان گفته، این اتفاق بیفتد و مردم دنبال وحدت باشند، اما کارهایی انجام می‌شود که انتظار داریم نشود؛ با برای هیچ کس، یا برای همه.»

زنوزی همچنین با انتقاد از عملکرد فدراسیون فوتبال ایران، این پرسش را مطرح کرده که چرا از حقوق تراکتور در این پرونده دفاع مؤثری صورت نمی‌گیرد. این اعتراض، بازتاب نارضایتی باشگاه‌هایی است که معتقدند تصمیم‌های مرتبط با میزبانی، بدون ارائه توضیحات کافی، هزینه‌های سنگینی به آنها تحمیل کرده است.

فرصت حقوقی باشگاه‌های ایرانی برای اعتراض به تصمیم AFC

حق شکایت به CAS محفوظ است

تصمیم کنفدراسیون فوتبال آسیا برای سلب میزبانی از باشگاه‌های ایرانی، می‌تواند زمینه‌ساز یک پرونده حقوقی در دادگاه حکمیت ورزش باشد؛ مسیری که در صورت اثبات تخلف و احراز شرایط قانونی، حتی امکان مطالبه غرامت را نیز برای نمایندگان ایران فراهم می‌کند.

تصمیم کنفدراسیون فوتبال آسیا (AFC) برای محروم کردن باشگاه‌های ایرانی از میزبانی در رقابت‌های آسیایی، موضوعی نیست که بتوان به اعتراض‌های رسانه‌ای و مکاتبات اداری محدود کرد. این تصمیم علاوه بر تحمیل هزینه‌های مالی و ورزشی، پرسش‌هایی جدی درباره مبانی حقوقی سلب میزبانی و نحوه اجرای مقررات را قبل باشگاه‌های کشورهای مختلف ایجاد کرده است؛ پرسش‌هایی که می‌توان آنها را از مسیر مراجع حقوقی بین‌المللی نیز پیگیری کرد.

تصمیم کنفدراسیون فوتبال آسیا برای سلب میزبانی از باشگاه‌های ایرانی، می‌تواند زمینه‌ساز یک پرونده حقوقی در دادگاه حکمیت ورزش باشد؛ مسیری که در صورت اثبات تخلف و احراز شرایط قانونی، حتی امکان مطالبه غرامت را نیز برای نمایندگان ایران فراهم می‌کند.

تصمیم کنفدراسیون فوتبال آسیا (AFC) برای محروم کردن باشگاه‌های ایرانی از میزبانی در رقابت‌های آسیایی، موضوعی نیست که بتوان به اعتراض‌های رسانه‌ای و مکاتبات اداری محدود کرد. این تصمیم علاوه بر تحمیل هزینه‌های مالی و ورزشی، پرسش‌هایی جدی درباره مبانی حقوقی سلب میزبانی و نحوه اجرای مقررات را قبل باشگاه‌های کشورهای مختلف ایجاد کرده است؛ پرسش‌هایی که می‌توان آنها را از مسیر مراجع حقوقی بین‌المللی نیز پیگیری کرد.